

God (meer) leren kennen met je hart

Het is ontzettend leuk om te spreken, om te zien dat God mensen aanspreekt, en dat mensen daar echt iets aan hebben. Dat is iets heel bijzonders.

De tijd van de Verlichting

Je kunt God kennen met je verstand. Maar je kunt Hem ook kennen met je hart.

Ik wil eerst iets vertellen over de tijd van de Verlichting. Dat was een ontwikkeling in de 18de eeuw. En dat is nog steeds van invloed op de manier waarop wij bezig zijn met ons verstand.

De 18de eeuw was een tijd, waarin heel de toenmalige manier van denken op z'n kop werd gezet. Deze omwenteling heet de Verlichting, omdat het verstand toen de boventoon ging voeren.

Vóór die tijd werd de samenleving bepaald door het geloof in God, die alles had gemaakt: de hemel en de aarde, al het zichtbare en onzichtbare. De mensen kenden een diep besef dat er in de wereld veel meer was dan je met het oog kon zien, of wat je met je verstand kon bedenken. De mens was daarom niet het centrum van de wereld, maar veeleer de kroon op Gods schepping.

In die 18de eeuw verloor dat geloof enorm aan invloed, en het verstand (de rede) werd heel erg belangrijk. God werd overal buiten gesloten. Als waarheid werd nu alleen maar geaccepteerd datgene, wat je met je zintuigen kon waarnemen en met je verstand kon verklaren. Alleen wetenschappelijk bewijsbare feiten wilde men als waarheid aannemen. Een bekend filosoof van deze Verlichting is René Descartes. Van hem is de uitspraak "Ik denk, dus ik ben".

Wij zijn allemaal nog steeds een "product" van dat verstandelijk Verlichtings-denken. Als ik zeg dat het kennen van God belangrijk is, dan verwerken wij die opmerking vooral met ons verstand. We denken meteen aan verschillende manieren om God te kunnen kennen: laat ik dat boek eens gaan lezen. Misschien moeten we die bijbelstudies volgen. Die conferentie zou best wel eens een goede gelegenheid zijn om God beter te leren kennen.

En natuurlijk laat God zich door die mogelijkheden kennen, natuurlijk zijn deze activiteiten belangrijk. Maar kom je dan nog wel toe aan het leren kennen van God met je hart?

Gesprekken van twee geliefden

Ik wil jullie het volgende gesprek voorlezen. Het staat in dit boek: "De strijd om je hart". Echt een aanrader. Dit gesprek van een verloofd stel gaat over de manier, waarop wij vaak met God omgaan.

Zij: "Ik kijk uit naar onze trouwdag. Ik hou zo veel van je. Ik wilde wel dat ik je vaker kon zien, om je nog beter te leren kennen."

Hij: "Ja schat, dat weet ik. Ik zal je een boek sturen waarin mijn leven wordt beschreven. Ik weet zeker dat je er veel aan zult hebben."

Zij: "Dat wil ik graag lezen. Maar ik wil ook gewoon je hand vasthouden. Ik wil je gewoon zoemen."

Hij: "Ik begrijp dat je dat wilt, lieverd. Ik zal je een bandje sturen over de rol van lichamenlijk genegenheid in de verschillende fasen van de verlovingstijd. Dat zul je vast de moeite waard vinden."

Zij (een beetje teleurgesteld): "Dat is fantastisch, schat. Maar ik kijk gewoon zo uit naar onze trouwdag. Ik verlang er zo naar om bij je te zijn. Dat we dag en nacht samen zullen zijn."

Hij: "Ja, intimiteit is belangrijk. Ik zal je graag naar een conferentie laten gaan die dat onderwerp behandelt."

Als je dat zo hoort, dan ga je toch wel denken: wat is die vent een rare kwast!
Ik zou zeggen: dumpen! Hij weet totaal niet hoe je iemand lief moet hebben.

Maar dit is wel heel vaak de manier waarop wij bezig zijn met God. We verlangen zo naar Zijn intimiteit, we verlangen er naar om samen met Hem te zijn. Maar als we dan gaan bedenken hoe dat zou moeten, als we gaan bedenken wat God van ons vraagt, dan komen we niet verder dan naar preken luisteren, boeken lezen en conferenties aflopen. God laat Zich daar wel zien, maar wat we dan van Hem leren kennen is niet het belangrijkste.

Het gevolg is dat we ons teleurgesteld gaan voelen. We gaan denken: "God luistert niet goed naar mij; Hij vervult mijn verlangens niet". Dan komen we toch onbevredigd terug van die fijne conferentie. En we neigen er dan toe om nog meer te gaan doen: nog meer boeken, nog meer preken. Om dat verlangen naar het kennen van God toch bevredigd te krijgen.

Maar luister nu eens naar het volgende gesprek, ook tussen twee geliefden:

Hij: "Bruid van mij, wat ben je mooi! Je ogen zijn net als duiven."

Zij: "Mijn lief, wat ben je geweldig! Heerlijk ben je. Het frisse groen is ons bed."

Hij: "Laat je toch zien, laat je toch horen! Want je stem is zo zoet, en jijzelf bent zo bekoorlijk. Je mond is zoet als de heerlijkste wijn."

Zij: "Een wijn die mijn liefste toestroomt, hem in zijn slaap nog naar de lippen welt. Van mijn liefste ben ik, en zijn verlangen gaat uit naar mij. Mijn lief, laten we naar buiten gaan, heerlijk tussen de bloemen liggen."

Wat doet dit gesprek met je? Raakt dat niet je hart? Zodat je er ademloos naar zou kunnen blijven luisteren? Dat je echt denkt: ik wil hier meer van. Laat me meer van dit gesprek horen.

Verlangen

Het is zo mooi wat God ons geeft. Want dit gesprek komt niet uit een of ander romannetje, niet van een tv-programma. Het staat in de Bijbel, in het Hooglied. Het is het lied dat Salomo zingt voor zijn bruid. En God gunt ons hier een blik in de slaapkamer van deze koning en zijn bruid. Niet om stiekem te gluren, maar omdat God ons wil laten zien: "Dit is het verlangen dat ik voor jou heb. Zo wil ik ook jouw verlangen naar Mij".

Ik weet niet hoe dit bij jullie werkt, maar als ik zoiets lees of hoor, dan gaat er echt iets leven in mijn binnenste. Dan wordt er een verlangen gewekt, en dan denk ik: "Dat wil ik ook! Zó wil ik dicht bij God zijn!" Je wordt je bewust van een verlangen, heel diep in je hart. Eigenlijk als een wilde roep naar romantiek en avontuur. Dat zijn wilde kreten.

En misschien denk je nu: "Heb ik dat ook? Ik heb daar nog niet veel van gemerkt". Maar misschien herken je het wel degelijk. Je hoort een stem in je hart die zegt: "Luister eens, er ontbreekt iets. Er is meer. Je bent gemaakt voor méér dan dit, wat je tot nu toe hebt gekend".

Wat wil je allemaal DOEN voor God?

Ik wil een stukje voorlezen uit het boek. Ik had het niet beter in woorden kunnen uitdrukken dan zoals het hier staat. Dit wil ik vanmorgen met jullie delen.

“We luisteren, en worden ons bewust van een zucht. En onder die zucht gaat iets gevaarlijks schuil. Iets wat aanvoelt als overspel en ontrouw aan de godsdienst die we aanhangen. Diep van binnen voelen we een hartstocht, die ons levensritme volkomen dreigt te verstoren. Het is een roekeloos, onstuimig gevoel. Van ons stuk gebracht draaien we ons om, en lopen snel weg. We houden onszelf voor dat deze zachte, vurige stem een indringer is. Hij heeft voet aan de grond gekregen omdat we niet ijverig genoeg zijn geweest in het naleven van onze godsdienst.”

Niet ijverig genoeg in het DOEN van allerlei dingen voor God....?

We denken: die stem roept ons naar meer, maar dat brengt ons in de war. Want we doen toch al zoveel bijbelstudies, en we gaan al naar zoveel bidstonden... Dat moeten we toch allemaal DOEN om God dichtbij te laten komen...?!

“We proberen die stem tot zwijgen te brengen met uiterlijke activiteiten. We verdubbelen onze christelijke inzet. Maar ondanks al deze extra inspanningen blijven we zitten met een onbehaaglijk gevoel, dat we maar niet van ons af kunnen zetten. We houden onszelf voor dat dat een teken is van geestelijke onvolwassenheid. En we verwijten onszelf dat we niet vurig genoeg zijn. Enige tijd later waagt de stem in ons hart het om opnieuw te spreken. Dringender dit keer: luister naar me. Je mist iets. Je verlangt naar een liefdesrelatie, naar een avontuur. Je bent gemaakt voor méér, dat weet je. Als je zou weten hoe je naar God toe zou kunnen rennen, en Hem op die manier zou kunnen leren kennen, zou je dat dan niet doen?”

Ik zou zeggen: doe maar! Maar ik zou gewoon niet weten hoe.

Het leven van je hart

Het volgende fragment over het leven van je hart vind ik ook heel mooi:

“Het verhaal van ons hart is het leven van onze diepste zieleroerselen. Van onze hartstochten en dromen, van onze angsten en onze diepste wonden. Ons hart is geen bedrijf, waar je van alles voor moet kunnen organiseren. Ons hart reageert niet op principes en programma's. Het zoekt geen efficiëntie, maar passie. Beeldende kunst, poëzie, schoonheid, mysterie, vervoering, dat zijn dingen waar het hart op reageert.

Dat is de taal die we moeten spreken als we willen communiceren met ons hart. Daarom vertelde Jezus zo vaak verhalen, en stelde Hij vragen om de mensen te onderwijzen. Om met hen in contact te komen. Hij wilde niet alleen hun verstand aanspreken, maar ook hun hart erbij betrekken.

Als we goed luisteren worden we op elk moment van ons leven opgeroepen tot een heilige liefdesrelatie, een “romance”. Die oproep fluistert naar ons in de wind, nodigt ons uit door de lach van goede vrienden, zoekt ons door de aanraking van een geliefde. We hebben deze oproep gehoord bij onze favoriete muziek, en bij de geboorte van ons eerste kind. We werden erdoor aangetrokken terwijl we keken naar de glans van de ondergaande zon in de zee. Die “romance” is zelfs aanwezig op momenten van diep persoonlijk verdriet, bij de ziekte van een kind, bij een verbroken huwelijk, bij de dood van een vriend. In ervaringen als deze is er iets wat ons roept, wat diep in ons hart

een ontroostbaar verlangen opwekt. Een hunkering naar intimiteit, schoonheid en avontuur.

Dit verlangen is het krachtigste element van de menselijke persoonlijkheid. Het is de oorsprong van ons zoeken naar betekenis, naar heelheid, naar het gevoel dat we echt leven. Hoe we dat diepe verlangen ook omschrijven: het is ons belangrijkste kenmerk, onze diepste kern, de hartstocht van ons leven. En de oproep die we daarin horen is niets anders dan de stem van God."

Wat ik zo enorm mooi vind in deze stukken is dat het ons echt oproept om meer vanuit je hart te gaan leven. Niet zoals de Verlichting dat zag. Je verstand is wel heel belangrijk, maar je hart is de plaats waar God in jou woont. Dat is de plek waar God spreekt. Dat is de plaats van je diepste verlangen, van je diepste zelf.

God is een Geliefde die zo graag harten wil veroveren. De Bijbel is er niet om alleen maar ons verstand aan te raken met feiten. Er staan natuurlijk heel veel feiten in de bijbel, maar het verstand sluit het geloof niet uit.

God heeft de Bijbel ook geschreven als liefdesbrief, om ons hart te raken. Om te laten zien wie Hij zelf is. Als je leest hoe Hij Jacob liet zien hoe Hij is, door dat visioen van engelen die de hemel in- en uitgingen... prachtig! Als je leest wat Hij voor Mozes en het volk deed, hoe Hij een pad maakte dwars door de zee. Dat is indrukwekkend! God wil graag harten veroveren. Ons laten zien wie Hij is.

De passie van God voor jou

Hoe kan een man indruk maken op een vrouw? Ik weet niet of je wel eens verliefde jongens of verliefde mannen hebt gezien. Hun schouders worden een beetje breder, ze gaan wat rechterop lopen, met een stoer gezicht. Ze willen indruk maken.

God is ook zo. Hij wil graag indruk maken op Zijn bruid, dat zie je door het hele Oude Testament heen.

En toch... Ik ken mijn eigen hart. In mijn eigen achterdocht denk ik dan: Als God in het openbaar zo indrukwekkend is, hoe is Hij dan als Hij alleen met mij is? Is Hij dan nog steeds de gangmaker? Is Hij dan nog steeds zo groots en indrukwekkend, zo vol van passie?

Er zijn twee beelden in de Bijbel die daar wat over zeggen.

Openbaringen 2:17 *"Wie overwint, hem zal Ik geven van het verborgen manna. En Ik zal hem een witte steen geven, en op die steen een nieuwe naam geschreven, welke niemand weet dan die hem ontvangt."*

God heeft een witte steen, en een naam die Hij alleen weet, en die jij alleen zult weten. Dat is iets heel intiem. Dat is als twee geliefden, die elkaar een koosnaampje geven. Het zegt iets over de manier waarop ze naar elkaar kijken. Het is een heel liefdevol, persoonlijk gebaar. Dat is de passie die God voor jou heeft. Als je samen met Hem bent, dan is Hij nog steeds heel intiem, degene die de "romance" activeert.

In **1 Koningen 19** moet de profeet Elia vluchten voor de wraak van koningin Izebel. In de woestijn wordt hem voedsel gebracht door een engel. Elia is moe, hij is het helemaal zat om profeet te zijn. Hij heeft net alle valse profeten van de Baäl gedood, en nu wordt zijn eigen leven bedreigd.

Dat is een ander beeld van iemand, die ook alleen is met God. Je ziet dat God heel liefdevol naar hem toe komt. Het is een moment van intimiteit als Elia eet en drinkt wat de Heer hem aanreikt.

Later komt Elia bij de berg Horeb. Nog steeds klaagt hij over zijn ondankbare taak. Maar dan komt God. Hij wordt aangekondigd door een hevige wind, en door een zware aardbeving, en met een vuur. Dan komt er een fluisterzachte wind, met een aangename koelte. En in die zachte wind is God.

We zagen daarnet dat God ons heeft gemaakt voor romantiek en avontuur. Als kind bedenk je al allerlei fantasieën hoe jij de held zult zijn in je eigen verhaal. En we kijken naar sporters op tv, en zien hoe zij helden zijn. We zouden ons zo graag met hen willen identificeren.

Het mooie van de geschiedenis van Elia is, dat God eerst Elia's hart aanraakt met avontuur. Er is een enorme donderstorm, en dan is er vuur. Gevolgd door dat zachte suizen van een koele wind. Dan komt God heel dichtbij, in de stilte, in de intimiteit van Zijn hart.

Dat is wat ik heel graag wil delen: dat God zo graag in de intimiteit van ons hart bij ons wil komen. Hij wil zo graag in de rust van ons hart met ons spreken, van hart tot hart. En als ik dat zo zeg, dan denk ik: rust in mijn hart... heb ik dat? Wat is dat? Ken ik dat?

Waar is de rust van je hart?

Wij zijn zo gewend om zo veel te doen. Sinds de Verlichting zijn we ontzettend veel bezig met ons verstand. We bedenken voortdurend: we moeten dit doen, en dat ook nog... dan leren we God beter kennen... Maar het verlangen van je hart wordt niet bevredigd. Waarom niet? Omdat je niet ook de rust zoekt. Stil zijn bij God. Het verstand is belangrijk, soms is dat het enige wat je hebt. Soms zijn er van die momenten dat je zo vol van zorgen bent, dat je je alleen nog aan je verstand kunt vastklampen. Toch weet je zelfs in die hectische momenten: "Ja, God houdt van mij. Alleen... op dit moment ervaar ik dat niet zo...." Maar die gedachte, dat God altijd van jou houdt, dat is wel de gedachte die jou door zo'n moeilijke tijd heen draagt.

God wil heel graag in de stilte van je hart komen. Heel vaak is ons leven zo ontzettend druk. Als ik dan denk aan de rust van mijn hart, dan is dat voor mij nog zo ver weg.

Vorige maand had ik een week vakantie, en dan denk je: zeeën van tijd! Een hele week niet naar school.... Zalig! Ik heb het nog niet eerder zo druk gehad als in die week. Zes afspraken elke dag, en misschien kan dat er ook nog wel even tussendoor. Als ik nog gauw even naar die winkel ga, dan kan ik ook nog even gauw die vriendin opzoeken... Herkennen jullie dat een beetje? En waar is dan de rust? Waar is de rust in je hart?

Ik heb daar echt wel even met God over geworsteld. Ik dacht: "Ja, ik ga dit allemaal nu wel aan jullie vertellen, dat U graag wilt komen in de rust van de harten van de mensen. En dat U graag wil dat wij rusten in Hem. Maar ik heb geen drie-stappen plan hoe dat dan wel zou moeten..." Ik heb tegen God gezegd: "Heer, ik ga waarschijnlijk een verlangen wakker maken, waar ik geen pasklare oplossing voor heb..." En God antwoordde: "Soms moet je er gewoon tevreden mee zijn om een verlangen te wekken. Want Ik wil dat mensen zelf op zoek gaan naar dat verlangen

naar Mij. Dat mensen zelf naar die stilte gaan zoeken, dat ze zelf gaan ontdekken hoe ze kunnen komen tot een moment van rust.”

Misschien is het nodig dat je tegen God zegt: “Ik heb geen rust in mijn lijf, hoe zou ik dan rust in mijn leven kunnen vinden?” Misschien betekent het dat je even tegen je man of je vrouw moet zeggen: “Het komende kwartier zijn de kinderen even voor jou, ik trek me even terug”. Ik hoor dat de laatste tijd erg vaak: de kinderen zijn zo druk, er is geen rust meer in huis, ik heb geen rust meer in mijn leven... Misschien dat dit even een oplossing is, misschien zijn er andere mogelijkheden. Ik kan ze je niet geven. Maar je zult het samen met God moeten zoeken, samen met Zijn heilige Geest.

Ik heb geen relatie. Maar waar ik heel erg bij bepaald werd, wat me zo heerlijk lijkt, dat is om samen met iemand op een bankje te kunnen zitten, om er gewoon te kunnen “zijn”. Je niet te hoeven verantwoorden over dingen. Niet een gesprek op gang moeten houden. Niet te hoeven denken: “O, daar ligt nog wat rommel, dat moet ik nu maar gaan opruimen...” Gewoon er te kunnen “zijn”, er gewoon te mógen “zijn”, dat lijkt me heerlijk.

Ik denk dat zo het verlangen is van God. Dat wij zo bij Hem kunnen “zijn”. Niet dat we Zijn stilte zoeken om onze batterijen weer op te laden; een nacht slapen werkt dan beter. Maar om gewoon bij Hem te “zijn”, als een geliefde. Hem laten genieten van jouw aanwezigheid, opdat jij kunt genieten van Zijn aanwezigheid.

God vinden in de gedwongen rust van een ziekbed

Ik heb veel van wat ik nu heb gezegd geleerd in de tijd dat ik ziek was. Vlak daarvoor was ik bij een meeting geweest, waar een evangelist uit Amerika heeft gesproken. En ik was zo hevig bezig met de vraag: “Heer, wat kan ik doen voor U? Hoe kan ik van betekenis zijn in deze wereld, voor de mensen om mij heen. Geef me handvaten, geef me een manier om iets te doen.” Dat woordje: “DOEN”....

Deze evangelist vertelde over de manier waarop God hem gebruikt. In een restaurant staat hij op en roept: “Hallo, mag ik even de aandacht? Ik ben een dienstknecht van God, en als hier iemand ziek is, kom dan maar naar mij toe, want God wil je genezen. Dank u wel voor uw aandacht.” En dan gaat hij weer zitten en eet rustig verder.

Het bijzondere is dat er dan echt mensen naar hem toe komen. Dat er dan echt mensen vallen “in de Geest”, midden in dat restaurant. De omstanders schrikken, maar hij zegt: “Er is niets aan de hand, hij ligt gewoon te rusten in de Geest.”

Dat soort dingen. Ik hoorde zijn getuigenis en ik dacht: “Waarom heb ik dat nog nooit geprobeerd? Zo moet ik het doen! Dat is het!” Zo was ik bezig met die vraag: “Hoe kan ik iets DOEN voor God....”?

Toen hij die avond de mensen naar voren riep voor gebed, stond ik te wachten in de rij. En ik dacht: “Wow, daar gaat wat gebeuren!” Naast mij hoorde ik al mensen praten over zijn profeteren, er lagen al veel mensen “in de Geest” op de grond... Toen was het mijn beurt.

Hij komt recht op me af, kijkt me strak aan, en hij zegt: “Je bent altijd aan het kijken naar wat anderen doen, en dat wil jij ook doen. Stop daar mee.” En toen draaide hij zich om en liep weg.

Als je wel eens praat over iemand, die stijl achterover slaat, letterlijk en figuurlijk, dat was ik. Ik lag daar op de grond, verbijsterd. En het enige wat ik kon bedenken was: “Maar hoe moet ik het dán doen? God, hoe moet ik het dán doen...?”

Gods antwoord kwam even later. Ik sloeg weer stijl achterover, maar toen viel ik op mijn hoofd, en ik lag ziek thuis met een hersenschudding. Dat was niet zo slim. Sommige dingen gebeuren gewoon. Toch heeft God die tijd geweldig gebruikt, Hij maakt er altijd weer wat moois van. Door mijn val kon ik opeens mijn verstand niet meer gebruiken, én ik kon niets meer DOEN. Dan houdt het wel even allemaal op.... Al mijn christelijke activiteiten werden stopgezet. Ik kon niet meer bijbellezen, ik kon helemaal niets meer lezen en me nergens op concentreren. Ik kon dus ook niet bidden en niet zingen. Als ik het even probeerde barstte mijn hoofd bijna uit elkaar.

En als je daar dan zo ligt, en je kunt niets meer, wat kun je dan nog wél doen? Ik kon alleen maar een paar gedachten toelaten. Die kwamen en gingen, kwamen even later weer, en gingen. Zo heeft God me beetje bij beetje een kijkje gegeven in mijn eigen hart, en inzicht in wat daar allemaal zit.

Maar daar werd ik niet erg vrolijk van. Want als je verstand weg is, dan vallen alle maskers ook weg. En al je redeneren. Als je dan gaat kijken naar wie je zelf bent, dan ben je even niet blij met jezelf. Dan zie je: daar zit me toch een partij duisternis.... een hoop rottigheid... Al die dingen die niet passen in je plaatje van een perfect christen. Ik kwam er achter dat die duistere kant ook in mij zit.

Maar Gods liefde was zó dichtbij. Hij heeft me geholpen om mezelf te accepteren. En ook Zijn liefde te accepteren op dat moment, zoals ik toen was. Maar ook om te leren: je ligt daar op je bed, maar voor Mij is dat genoeg. Je hoeft niet van alles te DOEN om in Mijn aanwezigheid te komen, of om Mijn liefde te ontvangen, of om voor een zegen in aanmerking te komen. Dat ik daar lag was voor Hem genoeg.

Ik wil natuurlijk niet zeggen dat al die dingen, die wij doen, niet belangrijk zijn. Ik ga niet verkondigen dat het niet belangrijk is om de bijbel te lezen, of om te bidden. Maar het was voor mij zo'n ervaring om te merken dat God echt van mij houdt zonder dat ik van alles en nog wat hoeft te doen.

Stilte

Toen ik weer beter was, kwam alle drukte van het dagelijks leven ook weer terug. Alles komt weer op je af: dit moet nog, en dat moet je doen. Als ik nu om me heen kijk, dan denk ik: "Heer, waar is de rust gebleven, waar is de stilte gebleven?"

Ik zeg dat gewoon heel eerlijk. En ik ervaar de oproep van God: Zoek naar Mij in de stilte. Durf bij Mij jezelf te zijn, echt te zijn. Durf bij Mij je maskers af te laten nemen. Herken je deze gedachten: "Ik doe dit, omdat God mij zegt om dat te doen." Durf dat denken af te leggen....!

Dat is niet iets wat je zomaar even doet, het is een proces van verandering. Dit heb je morgen nog niet onder de knie. Ik zou dat wel graag willen, maar zo werkt het niet. Ik heb daarom tegen God gezegd: "Heer, ik ga dit verhaal vertellen, ik ga de mensen dorstig maken, maar ik ga ze geen water geven". Dat moet God zelf doen. En God wil zo graag dat je zelf naar Hem gaat zoeken. Dat je zelf gaat proberen die stilte binnen te gaan. Waar je gewoon jezelf kunt zijn. Waar je je thuis voelt, en waar je kunt genieten van God.

Wees daarom nu even een tijdje stil, en laat God spreken.